

Sembla que es retarda l'euro

Problemes i més problemes. El camí cap a la quimèrica unió monetària europea comença a fer giragonses, pujades i baixades. Fins ara els Quinze no s'han trobat la carretera tallada, però ja es troben a faltar les rodes de tacs i les cadenes perquè l'euro pugui continuar endavant per un camí cada vegada més tortuós i accidentat. Fa pocs dies, la patronal britànica del sector informàtic, probablement la més potent de les patronals europees del ram, va adreçar una dramàtica carta d'avís al comissari encarregat del tema a Brussel·les, Yves Thibault de Silguy: "com que l'agenda és atapeïda, les instruccions poc clares i els recursos molt sol·licitats, des d'un punt de vista operatiu potser haurem de reestudiar la factibilitat de la Unió Monetària el 1999."

L'assumpte és molt clar. La indústria del *software*, del programari, té una cita ineludible amb la fi del mil·lenni, l'any 2000. L'anomenat "efecte 2000" preocupa les grans empreses que encara no han resolt el problema, i encara més les empreses informàtiques. A Europa, i de fet a tot el món, aquest problema dels informàtics s'afegeix a la introducció de la moneda única, que provocarà, entre 1999 i el 2002, la desaparició d'unes deu monedes (encara no se sap ben bé quantes) i la seva substitució pel nou euro.

Els anglesos han calculat que la substitució dels programes informàtics que compten en les actuals monedes pels que comptaran en euros costarà uns 3,6 bilions de pessetes. Però si a la feina provocada pel canvi de moneda s'hi afegeix la que provoca l'efecte 2000, el cost pot ser molt més alt. Per això les empreses informàtiques arriben a la conclusió que cal retardar la Unió Monetària.

Només una anècdota? Una excusa dels sectors antieuro per guanyar temps? Tant hi fa, el cas és que problemes de tota mena sorgeixen per tot arreu. I alguns són molt més seriosos i preocupants que els maldecaps dels Bill Gates europeus. En aquests moments, tornen a sorgir veus de diferents sectors demanant pròrrogues, retocs i reformes en el projecte de Maastricht. L'única força que pot oposar-se realment a aquests possibles retards és la determinació

dels governs dels Quinze a complir els terminis previstos.

I aquí és precisament on falla la cosa. Els nous mandataris britànics i francesos, el laborista Tony Blair i el socialista Lionel Jospin, han expressat seriosos dubtes –cadascun a la seva manera– sobre el compliment del calendari. Blair diu que és "altament improbable" que la lliura esterlina s'integri a l'euro l'any 1999. Encara que no sigui cap novetat, és una afirmació sonada que els seus correligionaris i, en general, tota la societat britànica, tradueix d'aquesta manera: "no entrarem a la moneda única, però

continuarem vinculats a la Unió Europea". Així de clar.

El cas Jospin és diferent, però també va contracorrent. El nou govern francès sí que està disposat a integrar-se en l'euro, però no en les actuals condicions. Per als socialistes francesos, i amb diferents matisos per a tots els del continent, Maastricht no és prou "social". El tractat que crea la Unió Monetària és massa sever i científic en matèria monetària i oblida que la moneda és un mitjà de pagament al servei de les persones. És a dir, un mitjà i no una finalitat. Tampoc no és cap novetat, però l'actitud de Jospin sí que ho és.

L'últim problema de la llista, però no el més petit, sinó el més definitiu de tots, és la batalla entre el govern alemany i el Bundesbank (el "Buba") per aconseguir complir els cri-

teris de Maastricht en la data prevista, a finals d'aquest any. L'hàbil canceller Helmut Kohl ha deixat que sigui el seu ministre de Finances, el bavarès liberal Theo Waigel, qui es "cremi" en aquesta pugna amb el banc central. La discrepància se centra en quina serà la valoració de les reserves d'or del Buba a l'hora de passar l'examen previ a la creació de l'euro: el polític, Waigel, vol la valoració més suau i acceptable, aquella que eviti una pujada d'impostos; el president del Buba, el saxó Hans Tietmeyer, no en vol sentir ni parlar. El cas és que la rigidesa del banc central pot impedir que Alemanya passi l'examen, i llavors el retard de l'euro sí que estaria assegurat. La història recent demostra que Helmut Kohl ho té fotut, encara que sacrifiqui Waigel, perquè fins ara tres cancellers, Erhard (1966), Kiesinger (1969) i Schmidt (1982) han caigut per culpa de portar la contrària al Bundesbank. ■

JORDI FORTUNY

"El canceller alemany, Helmut Kohl, ho té fotut, perquè fins ara tres cancellers alemanys han caigut per culpa de portar la contrària al Bundesbank."